

det ærede Medlem Hr. Kragh som Indenrigsminister fik vedtaget i 1922, virkelig var en god Lov. Den var det ikke, før den paa visse Punkter blev ændret; men han gjorde Begyndelsen til den faste Understøttelse, og efter at man har gjort den Erfaring, at den faste Understøttelse, man havde givet, ikke var tilstrækkelig, ændrede man Satserne. Det ærede Medlem vilde virkelig indlægge sig stor Fortjeneste ved at være med i dette Arbejde i Stedet for at stikke mig i Skoene, at det ikke er ærlig ment, at jeg har fremsat det Forslag, her foreligger.

Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at han anerkendte, at jeg havde haft Mod til at fremsætte Lovforslaget, saaledes som jeg har, idet det paa visse Punkter virkelig var et Lovforslag, der tog Hensyn til de forhaandenværende Forhold og da navnlig de økonomiske Forhold, men for at dække over, at jeg havde taget dette Hensyn, var det altsaa, jeg havde opstillet disse efter hans Mening urimelige Satser. Navnlig anerkendte det ærede Medlem, sagde han, at jeg havde bibeholdt 65 Aars Aldersgrænsen. Jeg vil hertil sige, at dette jo for saa vidt er rigtigt, som de faste Satser kun gælder de 65-aarige, men det ærede Medlem har aldeles Uret, naar han siger, at de Bestemmelser, der er indført i Lovforslaget med Hensyn til, paa hvilken Maade der kan tildeles de 60-aarige Understøttelse, ligner de Bestemmelser, som findes i Loven af 7. August 1922. Det ærede Medlem ved meget vel og har for øvrigt ogsaa nævnt det, at den kvalificerede Majoritet, som skulde til, for at der kunde gives Understøttelse til de 60-aarige, som begærer Understøttelse, er bortfaldet, der vender man tilbage til det frie Skøn. Saa sagde det ærede Medlem, at ogsaa nu var der en Adgang til at faa Hjælp for de 60-aarige. Ja, det er der, men denne Adgang er meget begrænset og er ogsaa kun i meget ringe Udstrækning anvendt. Naar det ærede Medlem sagde, at en forsvarlig Anvendelse af Bestemmelsen i Loven af 7. August 1922 vilde give samme Resultat som Anvendelsen af de Bestemmelser, der indføres efter Lovforslaget, skal jeg bemærke, at det kommer meget an paa, hvad man forstaaer ved en forsvarlig Anvendelse. Forholdene med Hensyn til, hvorledes der skal skønnes, er jo meget forskellige, for saa vidt som de gamle stilles under for-

skellige Vilkaar i saa Henseende: i det ene Tilfælde er der Tale om en kvalificeret Majoritet, i det andet Tilfælde er det saaledes, at Kommunalbestyrelsen suverænt træffer Afgørelse, selvfølgelig indenfor Lovens Bestemmelser og ud fra Lovens Forudsætninger. Det er min Opfattelse, at de 60-aarige skal kunne faa Aldersrente, naar de faktisk er udslidte og saaledes ikke er i Stand til at erhverve sig det fornødne til deres Underhold, og navnlig, naar de intet ejer; i saa Fald er det kun ret og rimeligt, at de kan gaa til Kommunalbestyrelsen og bede om at faa Aldersrente. Begrundelsen for, at man bevarer de 65 Aar, ligger ogsaa deri, at man nu giver Aldersrente til Folk, som har nogen Formue, og da vil det være rimeligt at sige, at naar de gamle kommer ved 60 Aars Alderen og begærer Aldersrente, skal Vilkaaret være det, at de er aldeles ude af Stand til selv at erhverve sig det nødvendige til deres Underhold, at deres Arbejdsevne er opbrugt, at de paa Grund af de særlige Erhvervsforhold i dette Land ingen Mulighed har for at skaffe sig det nødvendige, i saa Fald er det rimeligt, at de faar Aldersrente — ellers har de kun Fattigvæsenet at henvende sig til. Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at det egentlig var ud fra en pseudo-human Opfattelse, at man ifølge den tidligere Lov havde givet de gamle Alderdomsunderstøttelse fra 60 Aars Alderen. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret. Det er uomtvisteligt, at der i den gamle Alderdomsforsørgelseslov stod, at man, kun naar man ikke var i Stand til selv at erhverve det fornødne til sit Udkomme og i øvrigt opfyldte Betingelserne, kunde faa Alderdomsunderstøttelse; det er klart, at Kommunalbestyrelserne, som jo havde Skønnet, og som i hvert enkelt Tilfælde skulde afgøre, om vedkommende kunde komme i Betragtning, selvfølgelig maatte tage Hensyn til, om den vedkommende, der mødte ved 60 Aars Alderen og bad om Alderdomsunderstøttelse, virkelig var i en saadan Situation, at han eller hun ikke længere kunde erhverve det nødvendige til Livets Ophold.

Men siden Alderdomsforsørgelsesloven blev givet i 1891, er der sket en væsentlig Ændring i Erhvervsmulighederne i vort Land. Alle, som kender Erhvervsforholdene, vil vide, at det Aar for Aar bliver vanske-